

LES CRÒNIQUES DEL PORTAL DEL SUD I

-El senyor del foc-

Violant Vinyals

Capítol 1. Les maletes.

Un matí d'estiu una nena estava fent les maletes per anar de colònies amb l'escola. Era la Nit. La Nit era una noia alta i rossa amb el cabell llarg i escalat, els seus ulls eren blau clar i molt grans.

Va agafar el mòbil i va trucar a la seva millor amiga.

-Ei Cel! Emocionada?- li va preguntar.

-Com vols que no ho estigui, són les nostres ultimes colònies de primària. A més, són a València. - va contestar ella.

-Tens raó! Ja som a sisè! Com vola el temps!

-Et deixo, haig d'acabar de fer la motxilla.

-Ens veiem a les sis.

-Adéu!!!

La Nit estava molt emocionada, era el primer cop que marxava tant de temps sense els pares: anava de colònies una setmana i només sisè!

Després de dinar va anar a comprovar si ho tenia tot. No podia esperar més, necessitava que ja fos l'hora de marxar. Per passar l'estona es va posar a mirar les fotografies de les ultimes colònies.

-Per fi! Ja són tres quarts de sis! Mare, engega el cotxe!- va cridar des de la seva habitació.

De camí a l'escola va obrir el waps i va enviar un missatge als seus amics:

@itsnit -Ja sóc de camí, i vosaltres?

El Pere i jo també- @otgerelferotge

Ho confirmo- @peroski

Jo ara agafo el cotxe- @celmusic

Jo ja hi sóc- @endavantiris

Què puntual Iris- @celmusic

Ara pujo al cotxe- @otXD

@itsnit -Ens veiem. Adéu

Va tancar el seu Xiaomi 6 i va començar a pensar opcions de com passar uns dies divertits fent bromes als seus amics.

-Adéu Adara- va dir la Nit a la seva germana quan van arribar als autocars.

-Adéu Nit.

-Fins la setmana que ve- va dir als seus pares.

-Fins la setmana que ve, Nit.

-Ei Iris, com va?- va dir al trobar la seva amiga.

-Bé. Què, emocionada?- va respondre ella.

-I tant! Ei Ot, ja has arribat!- Va dir la Nit al veure que el seu amic ja hi era.

-Si, i el Pere i l'Otger ja els queda poc, han enviat un missatge fa poc.-

La Nit va mirar el waps i , efectivament:

Ara pujo al cotxe- @otXD

@itsnit –ens veiem. Adéu

Tens tres missatges nous

Ja gairebé hi som nois!- @peroski

Sip- @otgerelferotje

Ok jo gairebé he arribat 😊- @otXD

-Iris, Nit, Ot! Ja hem arribat.-Va dir l'Otger.

-Otger, Pere ja sou aquí!

-Ei, veig el cotxe de la Cel.

-Hola nois, com anem?- va dir la Cel en sortir.

-Gent! Aneu pujant a l'autocar!- va dir una monitora que havia arribat al punt de reunió per acompanyar-los fins la casa.

-Com et dius?

-Mònica- va contestar ella- i tu?

-Em dic Nit.

Quan van haver pujat, la Nit va seure al costat de la Cel i es va posar a escoltar música pel mòbil.

Capítol 2. La casa

Després de tres hores de camí van arribar a lloc: la casa era fantàstica, el paisatge encara més i els monitors semblaven molt guais.

-Nois aquí! Veniu! Jo sóc la Martina, la directora de la casa. Ells seran els vostres monitors: la Mònica, el Lluc, el Pau i la Judit.

-Hola nois, sóc el Pau! Estem molt contents que sigueu aquí. Ara us direm quines són les normes i després anirem a les habitacions. Aquestes són les normes: NO podeu entrar per aquella porta –va dir assenyalant una porta d'aspecte antic- NO podeu sortir de les habitacions de nit, a no ser que hagi passat alguna cosa greu. Us despertarem a les vuit i us n'anireu a dormir a la una a no ser que tingueu son abans. Esmorzarem a dos quarts de nou, dinarem a les dues, berenarem a les cinc i soparem a les dos quarts de deu. NO es pot anar mes enllà de la tanca i el de sempre: NO es pot pegar ni insultar etc. Bé, ara feu grups de vuit per les habitacions.

-Nosaltres anem tots junts, no?- va preguntar l'Otger.

-És clar -va dir l'Iris.

-Podem anar amb vosaltres?- van preguntar dues nenes que es deien Ester i Carlota.

-Si, és clar.

-Si ja les teniu fetes, podeu anar seguint-me a les habitacions.- va dir la Mònica.

Un cop a dalt van triar una habitació i es van començar a instal·lar.

-Jo vull la llitera de la finestra.

-Et va be si jo vaig al llit de dalt teu?

-Val.

-Jo i la Nit a la del costat.

-Nosaltres a la següent.

-Doncs jo a dalt teu?

-Ok.

Quan tots van estar ben instal·lats a les seves respectives habitacions, van baixar a sopar.

-Les taules van igual que les habitacions. – va dir la Judit.

-Mmmm... estan boníssims els macarrons!

-Doncs jo no havia provat mai un pollastre com aquest.

-Vinga, aneu a agafar jaquetes i llanternes que farem el joc de nit.- va dir la Mònica.

Van pujar a les habitacions i van agafar el que necessitaven.

-En que creieu que consistirà el joc?

-Potser serà fet i amagar nocturn.

-O un partit de futbol en la foscor.

Quan tothom estava preparat, en Pau va començar a explicar el joc.

-El joc serà el clàssic joc de la bandera però amb uns petits canvis: es podrà eliminar si veus algú al teu terreny i fas amb ell el pedra paper tisores. Si guanya el que està defensant, l'altre queda eliminat i s'ha de quedar allà on és fins que s'acabi el joc, i si guanya el que ataca, el que defensa li ha de dir una pista sobre on és la bandera. Per guanyar heu de portar el màxim de banderes dels equips contraris al monitor del vostre equip i impedir que els altres robin la vostra. Quan s'acabi el temps qui tingui més banderes guanya. Alguna pregunta?

-Si, quan agafem alguna bandera ens poden impedir que la portem al nostre monitor?-
va preguntar l'Otger.

-Efectivament, quan encara estiguen al seu terreny i us toquen heu de fer pedra paper tisores i si guanya el defensant l'altre ha de donar-li la bandera i si passa el contrari l'ha de deixar marxar. Vinga, poseu-vos en fila i depèn del color que us toqui anireu a un dels quatre grups.

Al final la Cel, el Pere, la Nit, l'Ot, l'Iris i l'Otger els va tocar a tots el color lila i el seu monitor era el Pau.

-Amaguem la bandera aquí- va dir el Pere assenyalant uns matolls molt frondosos, després de repartir els terrenys.

-És una bona idea, no la trobaran mai!

- Una estratègia: alguns quedeu-vos per aquí per atrapar els contrincants i la resta anem a buscar les banderes. Vinga, som-hi!

La Cel, l'Ot, la Nit, l'Otger, l'Iris i el Pere van anar a buscar la bandera junts i van córrer cap a la base de l'equip grog. Quan ja hi eren van veure uns defensors que anaven cap a ells.

-Entrem en aquell cobert per despistar-los.

-Però si és la porta que ens han dit abans que no obrísim!

-No passarà res...A més, si ens quedem ens atraparan i no podrem seguir jugant!

Al final hi van entrar i de cop un vent gelat els va tocar la cara.

Capítol 3. La porta.

A l'entrar, la Nit es va enlluernar. De la foscor de la nit van passar a la claror del dia, per no parlar del fred que feia.

-Nois on som? Ens hem equivocat de porta perquè això no pot ser un cobert. Fa molt de fred i no puc obrir els ulls per culpa de la llum.- va dir l'Otger.

-Ei, jo ja no tinc fred! I ja puc obrir els ulls... però que és això?!- va exclamar el Pere.

-Quina broma és aquesta! De cop anem vestits amb roba d'hivern i som a la neu!- va puntualitzar l'Iris.

-Què???- van respondre la Nit la Cel i l'Ot.

-Tens raó! Què és aquest lloc!?- va dir la Cel.

-Crec que ens hem adormit i algú ens ha portat a una muntanya nevada.- va dir l'Ot.

-No siguis estúpid! És evident que ens han posat ulleres de realitat virtual i per això sembla que estiguem al Pol Nord. Deu formar part del joc - va fer la Nit.

-Tens part de raó.

-Calla Ot, ens hem de concentrar per treure'ns les ulleres virtuals i... Com és que feu aquesta cara?- va preguntar la Nit als seus amics.

-Qui és l'Ot?

-Que guai Ot! Ets un bon ventríloc, sembla realment que no parlis.- va dir la Nit.

-És que no estic parlant jo. -va dir l'Ot assenyalat un punt darrera la Nit.

-Uuuua!!!!!!Però q qu-qu e-e és això!!!- va cridar la Nit al girar-se.

-Hola sóc la Glayze i sóc un elemental de gel. Per a la vostra informació, us diré que sou a Venzlin, la capital de les illes Cumbercroft- va dir l'ésser molt ràpidament .

La Nit se la va mirar bé: tenia la pell completament blanca i era d'un metre d'alçada aproximadament. Els seus ulls eren d'un blau molt fluix i els cabells eren d'un verd blavós. A part d'això, el seu aspecte era molt semblant al d'una persona.

-Val, ara comença pel començament, on dius que som?- va preguntar el Pere.

-Ara mateix és el dia 25 de l'any 4007 i som als afores de Venzlin, la capital de les illes Cumbercroft.

-L'any 4007 dius?

-Si, en aquest món comptem els anys per números i som al 4007.

-En aquest món? Vols dir que hem canviat de món per la porta del cobert?!?

- Exactament!- va dir la Glayze com si res.

-Apa! Què fort! També has dit que estàvem als afores de Ve-no-se-què, de les illes.

-He dit Venzlin, la capital de les illes Cumbercroft.- va aclarir l'elemental de gel.

-Quin embolic més gran!- va dir la Nit- per cert hi ha Wi-Fi aquí? És que demà hauré de penjar un musicaly del segon dia de colònies.

-Un què? Bé, ja m'ho explicareu després... s'està fent de nit, anem a casa meva.

La van seguir entre la neu i en un parell d'hores hi van arribar.

-Això es casa teva? Què xula!- va dir el Pere.

Efectivament era molt bonica: era una mena de búnquer sota la neu de quatre habitacions: una cuina menjador, un lavabo i dos habitacions amb un llit cadascuna.

-Ara munto cinc llits més.

Després de preparar els llits que faltaven entre tots, els nois van explicar les coses del seu món i la Glayze de les illes Cumbercroft al seu torn.

-Aquí tenim diverses races: els elfs, els nans, els unicorns, els elementals de gel i els elementals de foc. Els elfs i els nans sempre han tingut les seves batalletes per veure qui és el millor. Els elementals de foc estan en guerra amb nosaltres, els elementals de gel, perquè segons ells els vam robar un collar de pedres precioses. Però d'això, fa molt de temps i ningú no ho sap del cert. En Tazgenok, el líder dels elementals de foc, cada cop és més poderós ja que està fonent el gel amb l'ajuda del drac Gollaetk. Això ens fa més dèbils a nosaltres i a ell més fort. Evidentment si segueix augmentant el seu poder, els elementals del gel no podrem sobreviure. Però ara anem a dormir que demà ens hem de llevar d'hora. Hem d'anar a Venzlin a trobar un savi que us ajudarà a tornar a casa.

Capítol 4. Venzlin.

Després de fer una bona dormida es van despertar i van enfilear el camí cap a Venzlin.

-I, aneu caminant a tot arreu? Sense res que us porti?

-Normalment els elementals de gel anem amb unicorns però el meu té mal de pota i no ens pot portar: és a casa el savi, recuperant-se. Després us l'ensenyo.

-Que guai veure un unicorn! És el somni de la meua vida.- va exclamar l'Iris.

-Jo encara haig de fer el meu musicaly. Espero que a Venzlin hi hagi WI-FI.- va dir la Nit.

-Mireu, Venzlin!- va exclamar la Glayze al cap d'una estona.

-Tothom ens mira com si fóssim extraterrestres.- va xiuxiuejar la Cel als seus amics.

-Normal, recorda que no hi ha humans a les illes Cumbercroft.- va dir el Pere.

-Aquesta és la casa del savi.- va dir la Glayze assenyalant una casa de no més d'un metre i mig d'alçada.

-Jo no hi passo.- va dir la Nit que feia metre seixanta.

-No et preocupis, li preguntarem al savi si pot surti fora.

Després d'aquelles paraules van entrar a la casa, gairebé tots tocaven el sostre.

-Benvolgut savi de Venzlin, som l'Iris, la Cel, l'Otger, el Pere, l'Ot i la Nit, que és fóra esperant. Hem vingut aquí per que la Glayze diu que ens podeu ajudar: som humans i venim de la Terra, un altre món, i ens preguntem si sabeu d'alguna mena de passatge màgic que ens pugui portar de nou a casa.- va explicar l'Ot.

-Molt bé, Glayze. Has fet bona feina. Agafeu-los!- va dir el savi.

-Gràcies senyor.- va fer la Glayze mentre tota ella es transfigurava en foc.

-Glayze?- va dir l'Iris sense entendre què estava passant.

De cop, un munt d'elementals de foc van sortir dels racons més inimaginables i els van agafar i lligar.

-On els portem Tazgenok?.

-Al quarter general! i que ningú no se n'adoni. Ja saps què fer, Arter.

-Tazgenok! Però ell no és el dolent? Per que ens has portat aquí Glayze?

-Les aparences enganyen. Ell és el meu senyor, el senyor del foc. I jo, un elemental del foc.- va dir la Glayze secament.

Els van tancar en unes enormes caixes de fusta i se'ls van endur.

-On ens porteu?

-No n'heu de fer res!.

-Nois, sou vosaltres?- va exclamar la Nit.

-Nit! A tu també t'han capturat!- va dir la Cel a la seva amiga.

-Si, estava molt espantada perquè no sortíeu de la casa del savi i he mirat per la finestra. He vist que aquelles coses us lligaven i han dit "agafeu a aquesta també" i m'han atrapat.

-Calleu! Jo de vosaltres guardaria saliva per que d'aquí poc sereu executats i no serà tan divertit si no crideu.- va dir un elemental de foc.

Quan es va fer fosc els nois van fer rotllana i van començar a planejar com escapar-se.

-Ja ho tinc!- va dir la Cel- Podem fer veure que algú ha de anar a fer un riu. Quan obrin la porta, estabornim el guardià i li agafem les claus. Aleshores el Pere, que es vesteixi amb la roba de l'esperit de foc i que faci veure que el Tazgenok ens vol veure. Mentrestant busquem la porta de sortida i ens escapem. Si no s'acosten molt al Pere no sabran que no és un elemental de foc.

-Heu sentit mai un pla en que puguin sortir malament tantes coses?- va dir el Pere.

-Si no tenim res millor, és el nostre pla!

I així doncs, l'Ot va entrar en acció:

-Ehem....perdó...elemental de foc, que puc anar al lavabo si us plau?

-D'acord però ara crido a un company per que t'acompanyi.

Llavors va treure de la butxaca una mena de xiulet. Va xiular tres cops un xiulet llarg i dos de curts. Al cap d'un minut va aparèixer un altra guardià i quan van obrir la porta, PAM! La Nit i l'Otger els van fer un cop fort al cap i van caure a terra.

-Ja està! Pere, posa't un dels uniformes i Ot, tu també! No podem deixar un uniforme aquí. Si us pregunten, anem al lavabo i si pregunten on són l'Ot i el Pere dieu que els vigila un altre.

-Els portem davant del gran Tazgenok.- va dir l'Ot quan un elemental de foc li va preguntar on anaven amb els presoners.

-Però si les estances del gran Tazgenok són al sud i vosaltres aneu cap al nord. Sou uns impostors!

Llavors el guardià va xiular vuit xiulets curts i un munt de elementals de foc els van començar a perseguir.

-Gracies Ot, ara segur que ens enxampen.- va dir l'Iris entre crits dels soldats.

-Allà hi ha la sortida! Anem!- va cridar la Cel. -Vinga un esforç més i ja hi som!-

Quan van arribar a la porta la van obrir i per fi lliures! Van córrer cap lloc segur i van poder despistar l'enemic per uns moments.

Capítol 5. Laerdy.

-Han de ser per aquí a prop, busqueu-los!

-No digueu res, seguïu-me i no pregunteu.- va dir una veu femenina darrera seu.

Es van girar i van veure una figura encaputxada.

-Com podem saber que podem confiar amb tu? No sé si ho saps però una ésser amb la que creiem que podíem confiar, ens ha mentit i gairebé ens maten per culpa seva.- va xiuxiuejar el Pere a la misteriosa figura.

-No ho podeu saber, però si us voleu quedar aquí i que us descobreixin, endavant. A més, us he dit que no diguéssiu res!

-Té sentit, anem!- va dir l'Iris als seus companys.

-Seguiu-me i feu el favor de no dir res més fins que arribem a lloc.- va fer sense afegir res més la desconeguda.

La Nit es preguntava si realment podrien confiar en ella, però no tenien cap altre recurs per escapar-se. No coneixien el terreny així que la van seguir fins que van arribar a la vora d'un bosc.

-Molt bé, ara poseu-vos aquestes capes. Vinga, no podem perdre temps!

-Qui ets? Com et dius? On anem?- va preguntar d'una tirada l'Otger.

-Aquí no t'ho puc respondre, quan arribem t'ho diré.

Van caminar una llarga estona pel mig del bosc sense dir res. La Nit mirava els seus companys, tots tenien la mateixa expressió interrogativa al rostre. Cap al vespre, mentre sortien del bosc, la Nit va albirar la silueta d'un edifici a la llunyania.

Aviat es va fer fosc. La desconeguda va encendre una torxa i els va dir:

-Nois, ja hem arribat, us responc el que vulgueu, però a dins.- va dir en veure que l'Otger anava a obrir la boca.

Van entrar a l'edifici que la Nit havia vist abans.

-Ara que ja hi som, et puc preguntar com et dius?

-Em dic Laerdy, ara som al quarter general de lluita contra en Tazgenok i els seus elementals.

Tenia els ulls verds molt bonics i la pell blanca, les seves orelles eren punxegudes i li sobresortien dels cabells que eren negres i molt llisos. Era molt alta i no semblava tenir més de catorze anys.

-Quants anys tens? – va preguntar la Nit.

-Quinze anys i sis mesos.

-Ets molt alta!- va dir el Pere.

- Sóc una elf i els elfs som molt alts. Hauries de veure la meva germana, l'Anameda: fa dos metres i mig!-

- Laerdy! Ja has arribat! I tens els humans! Fantàstic, ho has fet molt be! Els altres encara són a la reunió- va dir una veu darrera la porta.

-Gracies pare. Nois, ell es el meu pare es diu Castien Umevalur, és el cap de aquesta companyia.

La Nit el va mirar. Era molt semblant a la seva filla: tenia el mateix color de pell, els mateixos ulls i els cabells llisos i negres com el carbó. Tenia les mateixes orelles punxegudes que la Laerdy, però era més alt i més prim. Tenia una barba fina i llarga amb uns quants pèls blancs.

-Benvinguts. Suposo que us esteu preguntant perquè sou aquí i qui som nosaltres, oi? Doncs nosaltres som la companyia Birgog (que vol dir drac d'aigua en la nostra llengua). Es va fundar l'any 2943 quan en Tazgenok va fer una matança a fi de despertar en Gollaetk, el drac de la mort, perquè l'ajudés a desfer el gel de les illes Cumbercroft. Vosaltres sou aquí perquè la vostra raça és un impediment pel seu objectiu. Segons la profecia, quan arribin sis humans de la terra i entrin a Tinidas, la Zinia la deessa de la vida, què està desterrada, tornarà a les illes Cumbercroft i matarà en Gollaetk i en Tazgenok. Només així acabarà amb la maldat del nostre món.- va explicar en Castien.

-I nosaltres som aquest sis humans! Com us podem ajudar?!- va preguntar l'Otger.

-De moment esperar i quan sigui l'hora, marxarem cap a Tinidas. Segons la profecia és on arribarà la Zinia i acabarà amb el mal.- va contestar en Castien.

-I com sabrem que és l'hora?

-Perquè el cristall de la vida començarà a brillar.

De cop la Nit va sentir unes veus que parlaven al passadís, se li feia impossible sentir el que deien. Aleshores va entendre el perquè, no parlaven amb cap llengua que ella conegués.

-Ja han acabat la reunió Laerdy, els hem de donar la bona notícia.- va dir en Castien.

Uns elfs van aparèixer a la sala i en Castien i la Laerdy se'ls van acostar. Els van dir alguna cosa a cau d'orella i es van posar a parlar amb la llengua estrangera molt ràpid. Poc després una elfa de més o menys la mateixa edat que la Laerdy es va acostar als humans i els va dir:

-Hola, em dic Anameda Umevalur, sóc la germana de la Laerdy. Es l'hora, el cristall brilla més que mai, dema començarem la marxa cap a Tinidas.

No s'assemblava a la seva germana ni al seu pare: tenia els ulls d'un blau molt bonic i la pell no tan blanca com la seva germana. Els cabells eren d'un blanc molt pur i les orelles més petites que les seves.

-Quina llengua més estrangera. Com es diu?- va preguntar l'Ot.

-Es diu Elmshine, és la llengua dels elfs. Us acompanyo a la vostra habitació. Heu de descansar.

Els va conduir per uns passadissos estrets i molt alts, el sostre i les parets eren de pedra amb una mica de verdet. La Nit va mirar bé les parets i va veure uns gravats molt bonics que semblaven jeroglífics.

-Nois, aquesta es la vostra habitació- va dir l'Anameda obrint una porta- Demà a primera hora us despertarem per anar a Tinidas. Que dormiu be.

Quan la Nit va entrar a l'habitació es va quedar boca-badada. Les parets eren de pedra polida i un munt de dibuixos gravats a la pedra. Un gran canelobre penjava del sostre de fusta, el terra estava emmoquetat i hi havia quatre lliteres de fusta molt llargues i altes així com una immensa taula. A través d'una finestra, va veure una muntanya a la llunyania.

Quan tots ja eren instal·lats, la Nit va posar-se a pensar en tot el que li havia passat aquell dia i a poc a poc es va adormir.

-Desperteu-vos! Vinga! Ja apunta l'albada i hem de marxar cap a Tinidas!- va dir la Laerdy.

La Nit va obrir els ulls i va veure la Laerdy intentant despertar l'Ot que dormia profundament, la Cel que la mirava, l'Otger fent guerra de coixins amb el Pere, i l'Iris mirant per la finestra. Quan finalment la Laerdy va despertar l'Ot va dir:

Poseu-vos aquesta roba!- va dir assenyalant una pila de roba sobre la taula.

La Nit va escollir un vestit verd molt bonic amb un cinturó negre i unes botes de pell de cuir. Va mirar els seus amics: la Cel anava amb una faldilla llarga fins els peus de color rosat i una samarreta lila que semblava un teixit de pètals de flor i s'havia fet un monyo. L'Iris portava uns pantalons pirates de color marró i una samarreta groga molt bonica. L'Ot havia escollit una túnica blava i unes sabates negres, el Pere una samarreta vermella i uns pantalons curts taronges i l'Otger havia escollit una túnica de color blanc amb ratlles negres i grogues.

La Laerdy se'ls mirava satisfeta quan l'Anameda va entrar a l'habitació i va exclamar:

-Vinga! A que esperem?! El pare ens està esperant a l'entrada amb l'escorta! Anem!

Capítol 6. El viatge.

A la porta de l'edifici els esperaven en Castien i la resta d'elfs amb una pila d'armes al costat.

-Nit i Iris, agafeu un arc i un buirac amb fletxes de la pila. Ot, escull la llança que t'agradi més. Cel i Otger, agafeu cadascú l'espasa que vulgueu i Pere, tu escull la destrat que més t'agradi.- va dir en Castien.

Els van fer el que se'ls deia però en el fons del cor desitjaven no haver de fer-les servir. La Laerdy i l'Anameda van agafar cadascuna un arc i en Castien una espasa, la resta de l'escorta van agafar llances.

-Nois, ells són en Wyn Urlee, en Ninthalor Erxil, en Aquilan Zylhorn, el Triandal Wranwenys, el Garynnon Keawenys, la Tyrael Arazumin, la Lierin Wrayra, la Alenia Travyre, la Talindra Quimoira i la Seldanna Fengwyn. Entre tots som la vostra escorta que us acompanyarà fins a Tinidas.- va dir l'Anameda.

En Castien va xiular tres cops i del cel van sorgir uns animals molt estranys: semblaven unicorns però eren negres i tenien unes ales blanques.

-Què són?- va preguntar la Nit a la Laerdy.

-Són nuzekics, els fem servir per moure'ns. Munteu-ne un cadascú.

-Primer farem parada a Brurvim i se'ns sumaran uns quants nans i llavors anirem directes a Tinidas. Tot i que en condicions normals ni tan sols ens hi acostaríem farem una excepció per vosaltres.- va dir amb un mig somriure la Talindra.- Elfs i nans mai hem estat amics però la lluita contra en Tazgenok ens ha unit.

En Wyn va dir alguna cosa en elmshine i els nuzekics es van enlairar en direcció nord. Van passar per sobre de diversos camps de conreu i pobles petits. Al cap d'una mitja hora, van arribar al peu de la muntanya que es veia des de la finestra de l'habitació on havien dormit aquella nit.

-A partir d'aquí hem de anar a peu- va dir la Tyrael- no ens podem arriscar a que els esbirros d'en Tazgenok trobin dinou nuzekics volant per sobre de la muntanya de Brurvim.

La Nit va baixar de la seva muntura, li va fer una carícia al morro i va escoltar atentament les ordres d'en Castien:

-Atents! Prepareu les armes i vigileu. Ens posarem en forma de quadrat al voltant dels humans. Laerdy i Anameda, poseu-vos al mig amb les fletxes preparades, Seldanna, Alenia, Garynnon, Tyrael, Lierin, Talindra, Wyn, Triandal, Aquilan i Ninthalor al voltant de les arqueres, i jo al davant. Està entès? Doncs endavant i procureu sobreviure!

-Però, podem morir en aquesta missió?- va preguntar l'Iris a la Tyrael.

-La missió de la companyia Birgog és acabar amb en Tazgenok i la seva tirania. Vosaltres no morireu perquè els elfs us protegirem i, si cal, morirem per salvar les illes Cumbercroft.- va contestar la Tyrael.

Van començar a pujar la muntanya amb energia però al cap d'una hora els ànims dels nens estaven per terra.

-Va! Ja falta poc per arribar a Brurvim. Ànim!- va dir el Garynnon.

I efectivament, al cap d'un quart d'hora van veure la silueta d'una ciutat excavada a la roca. Si s'hi esmerçaven, en mitja hora hi arribarien. Però de cop i volta, la Nit va sentir un crit: era la Seldanna. Al girar-se, va veure una cosa que li quedaria gravada al cap de per vida: el seu cos era a terra amb una fletxa clavada al cor i un munt d'elementals de foc giraven al seu voltant amb ballestes i espases.

-A les armes!- va cridar la Lierin.

La Nit va agafar una fletxa, la va posar a l'arc i va mirar al seu voltant: l'Iris estava disparant cap als enemics, les germanes Umevalur estaven esquena contra esquena apuntant cadascuna a un esperit de foc. En Castien movia l'espasa amb gràcia clavant-la als contrincants, l'Ot s'apanyava amb la llança com podia i els elfs l'ajudaven. La Cel i l'Otger atacaven amb força i el Pere...el Pere era especial, plantava cops de cap al personal i després els decapitava amb la destrat.

Una fletxa de la Nit va travessar amb força un elemental i amb horror, va veure com es desplomava i moria. Es va sentir bruta per dins. No s'ho podia creure, ella, que no havia matat mai ni una mosca li havia arrabassat la vida a un ésser dotat d'intel·ligència i sentiments. Llavors algú li va clavar un cop al cap i els ulls li van començar a fallar. Ho veia tot borrós, va mig sentir algú que cridava i unes mans la van agafar per l'esquena i la van alçar de terra. Va sentir algú dient alguna cosa però no va poder identificar què deien ni qui era l'amo de la veu. Tot es va tornar negre de cop i no va sentir res més fins que va obrir els ulls i va veure la Cel mirant-la des de una cadira.

-On som?- va preguntar.

-A Brurvim.- va contestar la Cel.

La Nit va mirar al seu voltant i va veure els seus amics recolzats en una paret. La Laerdy, l'Anameda i en Castien i la resta eren al seu costat.

-Què ha passat?

- Has rebut un fort cop al cap. Hem arribat, però per poc. Hem escapat, corríem cap aquí amb els elementals trepitjant-nos els talons, però hem perdut la Seldanna, en Wyn i en Garynnon - va explicar l'Ot.

-Oh, ho sento molt. I, els nans? Se'ns sumaran?

-Alguns, d'altres tenen massa por. El fet que haguem arribat amb menys elfs del compte ha espantat alguns nans.- va respondre en Pere.

-Els que han volgut venir amb nosaltres són en Rodolok, en Gagnelk, en Cradelik, la Wefsie, la Clifmiy i la Glisny.- va dir l'Otger assenyalant sis nans que la Nit no havia vist fins aleshores.

- A què esperem, doncs! Anem cap a Tinidas!- va dir l'Anameda.-En marxa!

Van travessar uns passadissos de pedra molt amples i baixos, tant que en certs moments els elfs van tenir problemes per passar-hi ajupits. A part d'això era molt bonic, es notava que els nans eren grans constructors.

Al cap d'una estona van travessar unes portades altíssimes que conduïen, per fi, a l'exterior. La Nit va mirar enrere i va veure que la ciutat excavada a la roca.

-Va mainada! No ens encantem que hem de arribar a Tinidas demà passat i a aquest ritme, no hi arribarem mai! – va exclamar la Glisny.

Capítol 7. Tinidas.

Al cap d'unes hores de camí es va començar a fer fosc i van decidir parar i muntar el campament per dormir.

-Hem de muntar guàrdies. No ens podem arriscar a que ens ataquin quan tots estiguem dormint.- va dir en Cradelik.- Qui vol ser el primer?

-Jo m'ofereixo voluntària.-va dir la Nit.

-No Nit, vosaltres heu de descansar. El més important és que tots sis arribeu bé a Tinidas.- va dir en Rodolok.

-Però jo vull ajudar, no és just que vosaltres us ho carregueu tot.

-S'ha acabat Nit, vosaltres heu de descansar. Sou imprescindibles per a que la profecia es compleixi.- va dir en Castien.- Nit, Ot, Cel ,Pere, Iris i Otger a dormir. Nosaltres ens ocuparem de tot.

-Però no és just!

-Hi ha moltes coses injustes al món Cel i, aquesta és la que ho és menys.- va dir la Clifmiy.

Van acabar de muntar el campament i van enviar els humans a dormir, però la Nit estava inquieta i es va despertar abans del trenc d'alba. Va sortir de la tenda i va veure l'Iris i l'Otger també desperts.

-Has vist Nit? La neu ha desaparegut mentre dormíem. El poder d'en Tazgenok va augmentant.- va dir l'Otger.

-Doncs esperem que no hagi passat a tot arreu perquè sense neu i gel, els elementals de gel tenen els dies comptats.

-Va nois, aneu a despertar la Cel, el Pere i l'Ot que hem de continuar.- va dir en Cradelik.

Després d'haver despertat els seus amics van reprendre de nou el camí. El matí va ser tranquil i va transcórrer entre la troballa d'una papallona de cinc centímetres i l'atac d'uns bandits que van fer un petit tall al braç de l'Iris. La tarda va transcórrer tranquil·la i la nit serena.

L'endemà van continuar el camí i sense previ avís, vint elementals de foc van aparèixer al mig del camí, portaven ballestes i espases. La Nit va treure l'arc i hi va posar una fletxa; aquell cop no es va fer esperar i va disparar. Sense ni mirar com moria el seu adversari va disparar un altre cop i així successivament. Tot i que van acabar amb tots els enemics, la batalla va ser curta però sagnant. Van morir la Wefsie, en Rodolok i l'Alenia. La Laerdy tenia un tall molt profund a la cama i en Triandal estava al llindar de la mort per una fletxa clavada al cap que ningú va gosar treure-li.

A l'hora de dinar en Triandal ja era mort i la Laerdy havia perdut tanta sang que s'havia desmaiat. Al vespre ja era evident que la Laerdy necessitava un remei o moriria. Per sort l'Anameda tenia grans coneixements de medicina i li va fer un embenat amb herbes guaridores a la cama.

L'endemà al matí ja estava molt millor i van emprendre el viatge un altre cop.

-Ostres!- va dir en Pere al cap d'unes hores de camí.- Allò es un bosc amb arbres liles?

-Si, és Tinidas! Ja pràcticament hi som. – va dir l'Anameda.

-Efectivament quan arribem ens trobarem amb la Zinia. Després de 1.064 anys, per fi aturarem en Tazgenok.- va dir en Castien mentre s'eixugava les llàgrimes de l'emoció.

Al cap d'uns minuts van veure una gran muralla d'arbres impenetrables i dos grans arbres que es torçaven i s'unien formant una gran arc.

-Entrem.- va dir la Tyrael.

-Gireu molt a poc a poc i no trèieu les armes. Us estem apuntant.- va dir una veu que la Nit coneixia prou be.

-Tazgenok! Te'n penediràs d'això!- va cridar la Nit.- D'aquí a poc la Zinia tornarà i perdràs, salvarem les illes Cumbercroft dels teus plans maquiavèlics.

Capítol 8. El pergamí.

-Segur? - va dir en Tazgenok- Surt, que et demanen.

Per entre uns elementals de foc, va sorgir una dona verda amb els cabells fets de fulles i roba de flors. Tenia els ulls castanys i lluminosos i era molt més alta que qualsevol elf. Era ella.

-Sóc la Zinia, deessa de la vida. Us deveu estar preguntant perquè vaig amb els “dolents” oi? Doncs molt fàcil, busco venjança. Hem estat planejant aquest cop des de fa uns mil anys: quan en Tazgenok va descobrir que la vostra companyia existia, es va posar en contacte amb mi, i vam acordar que tan bon punt els sis humans trepitgessin les illes Cumbercroft els sacrificariem. Per què? Ara us ho explicaré. Quan jo encara vivia aquí el rei elf Broktak II, governant de les illes Cumbercroft, em va desterrar sota l’acusació de voler matar el seu fill que casualment tenim aquí al davant-. Si, Castien ets tu! El teu pare sota acusació totalment falsa em va desterrar per sempre dels seus dominis. Per quin motiu? Doncs perquè jo era la reina legítima de les illes Cumbercroft i ell volia que el seu llinatge regnés a les Illes fins la fi dels temps. Per evitar que jo mai pogués tornar a regnar, va formular una maledicció que diu així: *“Zinia, deessa de la vida queda desterrada de les illes Cumbercroft per traïció. Si mai sis humans arriben a les Illes Cumbercroft podrà tornar, però en el moment que arribin a Tinidas, morirà i així els meus descendents regnaran per sempre més”*. Per tapar la veritat va filtrar la profecia que us han ensenyat. Però ell va morir en batalla dos mesos després. Aleshores en Castien, el seu fill només tenia un any i evidentment no podia governar. El millor amic d’en Broktak va ocupar el seu càrrec però poc després va ser assassinat pels seus enemics i ningú més va voler ocupar la regència. Es va decidir amagar la identitat d’en Castien portant-lo a viure amb una parella d’elfs del bosc per protegir-lo, esperant temps millors. Quan heu sortit vius de totes les nostres emboscades, en Tazgenok ha enviat missatgers a comunicar-m’ho. Llavors he decidit venir personalment a les portes de Tinidas per evitar que hi entreu i així pugui per fi regnar.– va explicar.

-Qui pot demostrar que aquesta història és certa? Com puc saber que és veritat el que has dit?- va dir en Castien.

-No en tens cap prova, Zinia!- va dir l’Anameda.

-Mireu, això és el pergamí que es va escriure quan el rei Broktak em va desterrar. Diu així: *“Per ordre del rei, la deessa Zinia queda desterrada de les illes Cumbercroft, fins que sis humans arribin a les nostres terres. Quan ells trepitgin Tinidas ella morirà i en Castien, el meu fill i els seus descendents regnaran per sempre més a les Illes”*. Això d’aquí al final és el segell reial del castell del Portal del Sud. El va posar el rei en persona, suposo que això es una prova consistent, no?- va dir la Zinia.

Davant l’evidència i les sospites sobre el seu passat que sempre havien enfosquit la ment d’en Castien, aquest va dir:

-No calen més morts en aquest regne. No vull ser Rei de les Illes Cumbercroft, no en seria digne. Segurament tu ho faràs molt millor Zinia, però no podem permetre que en Tazgenok segueixi amb aquestes brutalitats. El poder de desfer les malediccions passa

de pares a fills així que destruiré la maledicció del meu pare i en conjuraré una de nova: *si algun dia, jo, Castien Umevalur traeixo el meu pacte amb la reina Zinia, tant jo com tots els meus descendents morirem a l'instant. Així mateix, si en Tazgenok persisteix amb la seva actitud hostil amb els elementals del gel, morirà*".

-D'acord m'has convençut. Que així sigui!- va dir la Zinia. Ho has sentit Tazgenok?!

- Si Zinia, a les teves ordres!-va haver de claudicar en Tazgenok.

Van tornar tots a Venzlin on els seus habitants aplaudien a la reina, en Castien i tota la comitiva d'elfs, nans i humans. Van recórrer els carrers de la ciutat fins arribar al castell del Portal del Sud.

-Humans, elfs, nans. Sou tots convidats a passar la nit al castell.- va dir la reina Zinia- Demà seré coronada i heu d'estar descansats.

La Nit i els seus amics van entrar al castell. Era molt bonic, les parets eren d'una pedra llustrosa d'un color desconegut a la terra. Qualsevol dels castells del nostre món hi hagués cabut sencer només al rebedor. La llum provenia de canelobres de plata que penjava del sostre i el terra estava decorat amb grans catifes vermelles.

L'habitació dels nens era tan gran! La casa de la Nit hi cabia sencera. Tenia uns llits com de pel·lícula i quan la Nit s'hi va estirar es va adormir a l'acte.

L'endemà la Laerdy els va despertar.

-Vestiu-vos, ràpid! La coronació comença d'aquí una hora! –va dir donant un vestit a la Nit.

Quan la Nit va veure el seu reflex al mirall que hi havia a l'habitació es va adonar que semblava una princesa! Era d'un color que la Nit no coneixia, i al tornar a casa no va saber descriure. La Cel l'esperava, portava un vestit igual que ella i els cabells deixats anar, mentre ella s'havia fet un recollit molt elegant.

Va ser un dia meravellós impossible de descriure que recordarien tota la seva vida.

-És hora que torneu a casa vostra.- va dir la reina Zinia unes hores després a la Nit, l'Iris l'Ot, l'Otger, la Cel i el Pere .

-Oh, no sisplau! No ens podem quedar un dia més Majestat?- van suplicar els humans.

-No aquesta vegada. Ara heu de tornar.- va dir la reina mentre descrivia cercles amb les mans sobre ells.- Adéu humans. Fins la propera!

De cop la foscor es va apoderar de tot i es van trobar a la porta del cobert. El joc de nit ja havia acabat i la Mònica cridava que era hora d'anar a dormir.